

Reflexions sobre la intimitat de les persones

Enric Ollé

Espanya ja hi ha quelcom legislat, però penso que és un error. En primer lloc perquè, salvant honroses excepcions que confirmarien la regla, és menys productiva una persona de més de 65 anys que una altra de 20/25. Potser en feines que no necessitin esforç físic, la gent gran amb experiència pot rendir més que un jove, però en general penso que després d'haver treballat 40/45 anys és hora de deixar pas a sang jove.

I en segon lloc perquè aquesta ocupació de la gent gran farà que la gent jove, i molt ben preparada, hagi d'esperar més temps per entrar en el cicle productiu de la societat, i això genera desànim i malestar.

Depèn de com s'enfoqui la tasca que ha de fer la gent gran, la contribució que ha d'aportar, entenc que de forma totalment voluntària, l'augment d'aquest sector, cada vegada més nombrós, serà una càrrega o una benedicció. Caldrà que els màxims responsables dels governs trobin solucions imaginatives i al mateix temps no utòpiques per aconseguir que la gent gran, abans de ser vella, és a dir encara amb poder de decisió, sigui capaç de ser una part unida i no separada de la resta de persones de la societat global.

Si, tal com apunto al començament, les dones arriben a les més altes esferes dels poders decisoris, és possible i gairebé probable que trobin la pedra filosofal en un tema que entenc que ha de ser de vital importància en els propers temps. Si durant molts anys han portat el comandament de les llars i han permès que els homes poguessin dedicar-se a les seves professions sense maldecaps domèstics, és fàcil imaginar que puguin conduir el conjunt de llars que formen un país. Que així sigui, i que entre tots, dones i homes, trobin les mesures més adients per assolir una convivència democràtica i en iguals condicions entre grans i joves, poderosos i humils, savis i necis, siguin del color que siguin, parlin la llengua que vulguin.

Aquest darrers dies, els mitjans de comunicació ens estan bombardejant amb notícies que, com a mínim, són poc respectuoses amb la intimitat de les persones. Em refereixo a l'espectacle al qual estem assistint al voltant del deteriorament, agonia i mort d'alguns personatges.

Tots hem vist el lamentable espectacle que han donat les autoritats nord-americanes i els familiars més íntims de la senyora Terri Schiavo, on s'ha pogut veure, pràcticament televisada en directe, la seva mort. És aquest un tema prou delicat i íntim, com per que cadascú en tregui les seves pròpies conclusions personals, però és una qüestió que requereix, com a mínim, la més respectable de les intimitats, cosa que és l'únic que precisament no ha tingut.

Durant aquest mateix dies es dona la coincidència que el príncep Rainier de Mònaco ha estat en un molt delicat estat de salut i ha mort. De moment sembla que els mitjans de comunicació no n'estan fent massa "carnassa" d'aquest altre esdeveniment, és d'esperar que no en facin un espectacle mediàtic exagerat els propers temps.

Però el que m'ha afectat més personalment ha estat el cas del Sant Pare, tota vegada que darrerament, a poc a poc, hem estat contemplat la degradació de la seva salut, hem contemplat pràcticament el final de la seva vida i gairebé la seva mort en directe. Portàvem en els darrers anys, en moltes ocasions, contemplat escenes que ens mostraven el seu deteriorament físic de forma progressiva, que feien pensar en el pitjor, el fet ha obert la discussió de s'hi s'havia de jubilar o no, però aquests darrers dies n'han fet

una instrumentació d'aquest deteriorament que al menys a mi m'ha produït dolor, com a mínim ha estat poc respectuós amb la intimitat del Papa; aquestes sortides a la finestra de l'hospital o a la de la seves cambres privades ens han mostrat un Papa dèbil, molt deteriorat físicament, però sobretot l'hem contemplat fent un extraordinari esforç mostrant-se amb molt de patiment, situació que, al meu entendre, no ha beneficiat ningú i que li haguessin pogut estalviar.

Una situació semblant, no l'hagués volgut mai per al meu pare o la meua mare. El dret a la intimitat de les persones és molt més important, molt més digne, que no pas fer un espectacle del patiment i la decrepitud de la

gent. Per respecte al Sant Pare i a tots els fidels del món, hagués estat més digne deixar-lo reposar i morir amb pau i tranquil·litat. Sempre em quedarà el dubte de a quins objectius i a qui beneficia una situació com aquesta, només beneficia als mitjans de comunicació. Una cosa és certa: que l'esclavatge per les notícies fa que, en molts moments, els mitjans de comunicació siguin certament inhumans, tant com per envair les situacions més íntimes de la vida de les persones i més si són un referent mundial, com és el cas del Sant Pare. Descansi en pau, amb tot el respecte i dignitat.